

ten-ingenieurs-1ste klasse van N.S., ir. W.G. Witteveen (33 j.) en ir. A. van der Steur (31 j.).

Het was bijzonder moeilijk te bepalen, wie van die twee de voorkeur verdiende en het was de wethouder mr. A. de Jong (die inzag, dat de stedenbouw een steeds grotere rol moest gaan spelen), die adviseerde beide sollicitanten te benoemen.

Dat gebeurde per 1 juni 1924. Witteveen werd chef, Hoofd afd. III (stadsuitbreiding en gebouwen) en Van der Steur zijn directe medewerker en plaatsvervanger.

Witteveen dook met voortvarendheid in de berg stedenbouwkundige problemen die om een oplossing vroegen en Van der Steur, wiens belangstelling meer nog op de architectuur was gericht, werkte in de sector gebouwen.

In de loop der jaren heeft hij aan een indrukwekkende reeks gebouwen in Rotterdam vorm gegeven; zijn Museum Boymans mag nog steeds de kwalifikatie dragen, die Wattjes en Ten Bosch daarvan in 1939 neerschreven⁵) '...meesterlijk..., zeer waardig, zeer beschaafd'.

En hoe was nu de situatie op het vakgebied van de stedenbouwkunde toen Witteveen naar Rotterdam kwam in 1924?

Eigenlijk begon het pas een vakgebied te worden. Kenmerkend voor de stedenbouwkundige plannen tot aan die dagen was, dat ze werden ontworpen door architecten, door meesters der bouwkunst. Natuurlijk was er steeds wel een zeker programma van eisen t.a.v. de woningbouw en de verkeersvoorziening, dat binnen het betreffende gebied gerealiseerd moest worden, maar primair was toch de eis, dat het plan esthetisch bevredigend moest zijn.

De straten en straatwanden moeten een 'aangenaam' verloop hebben, de bouwmassa's moeten 'harmonieus' zijn, 'afgewogen' en de pleinen 'mooi en gaaf'.

Het is geen toeval, dat stedenbouwkundige plannen uit die tijd ook als tekening zo werkelijk-mooi zijn en dat een voorstudie van zo'n plan van toen, in houtskool en krijt, vaak zonder meer als glas-in-lood-raam bruikbaar was.

Een stedenbouwkundig plan was tot die dagen de schepping van een kunstenaar.

Bij de verdere ontwikkeling van dit vak realiseert men zich echter al gauw dat het nieuw te maken stadsdeel een sociaal doel heeft, dat verder reikt dan het beschikbaar stellen van woningen in aangenaam gesitueerde straten; dat hele sociaal-economische voorstudies nodig zijn en dat onderzoek moet worden verricht